

B

EXERCITATIO
M E D I C A
VIGESIMA SEXTA:

*In almâ Argentoratensium Aca-
demiâ proposita:*

PRÆSIDE
MELCHIORE SEBIZIO
juniore, Doctore ac Pro-
fessore Medico:

Respondente

CONRADO Klein/ RODE-
NAVIA-HASSO.

ARGENTORATI,
Typis exscribebat Joannes Andrea.

Anno M. DC. XXIV.

NOBILISSIMO VA-
RIOQUE RERVM VSV EXCELLEN-
tissimo, Præstantissimis item, omniq; vir-
tutum genere clarissimis
VIRIS,

Dn. DOMINICO,
Dn. IOHANNI IACOBO & } Porssis.
Dn. IOHANNI

Fratribus germanis, almæq; Reipublicæ Fran-
cofurtanæ civibus primariis Dn. Mecœnatibus,
Fautoribus, Promotoribus, ac *εὐσεβῆτασ* summâ ani-
mi observantiâ prosequendis

In debita gratitudinis τερμῆσι

*Problemata hæc medica sacra esse
voluit, debuit*

CONRADVS Klein/
Respond.

PROBLEMA I.

Enereturne pinguedo à calore, an à frigore? Magna est inter Peripateticos & Medicos de pinguedinis efficiente causâ disceptatio. Peripatetici enim causam efficientem statuunt caliditatem: Medici contra frigiditatem amplectuntur. Peripateticorum placitum nititur autoritate & rationibus. Autoritas in promptu est Aristotelis l. 2. part. an. c. 5. & l. 3. part. an. cap. 9. ubi pinguedo αἷμα περιμμένον, sanguis concoctus, vocatur. At sanguis calidus est: & concoctio calore perficitur. Adest quoque autoritas Hippocratis l. de carnib. ubi calorem sedem & metropolin pinguedinis appellat. Rationes sunt sequentes. I. quia partibus calidis, utpote cordi, renibus, & carnibus adnascitur. II. quia ex materiâ calidâ constat. Remota enim materia sanguis est: proxima, tenuis, oleosa & exquisitè elaborata ejus portio, qua per tennes venarum tunicas, roris instar, transsudat: ut ex l. 2. Gal. de temp. c. 3. & l. 6. us. part. c. 2. colligitur. III. quia calida complexionis est: id quod Aristoteles 2. part. an. c. 5. probat à priori: quoniam in ejus mixture aër & ignis prædominantur: Galenus verò l. 11. simpl. c. propr. & l. 4. us. part. c. 9. à posteriori & effectis confirmat: quoniam vim calefaciendi, maturandi, digerendiq; habet, & facile inflammatur; tanquam ad flammæ naturam proximè accedat. IV. quia actualis frigiditas in vivo corpore non datur, qua concretionis causa statui possit: teste Galeno lib. 2. de temperam. c. 3. V. quia circum cerebrum, ejusq; meninges, partes frigidissimas, nulla pinguedo observatur. VI. quia quæ animalia benè nutriuntur, ea, inquit Galenus l. 11. simpl. c. de περιμμένῃ & σκῆτι, aut pinguedinem, aut sebum habent: quæ verò macilenta sunt, malèq; nutriuntur, sæpè omninò

ne habere quidem: sæpè verò pauculum, idq; siccum, ut agrè uti
possis, apparent. At qui ἐντροφία præsupponit ἐνπεφία: τὸ φέως au-
tem causa calor est. VII. quia Galenus aliquoties inculcat, fri-
gus ad nullum naturæ opus producendum aptum esse. Sed pin-
guedo est naturæ opus: quomodo ergò à frigore producetur? Me-
dicorum verò dogma itidem auctoritate & rationibus niti-
tur. Auctoritas primùm se offert Galeni lib. 1. de tempe-
ram. cap. ult. circa finem, ubi scribit, cerebro humidior est pin-
guedo, cui concretio contingit propterea, quòd membranis ad-
jacet. Similis namq; est crasso oleo, eòq; congelatur, ubi cum frigi-
dis & exanguibus particulis conjungitur. Et lib. 2. de temper.
cap. 3. ait, quod prius fuit fluxile, aliquando concreescere potest,
veluti pinguedo, Quod enim oleosum in sanguine fluxileq; &
pingue est, ubi in frigidum venit locum, cogitur. Deinde
Avicennæ lib. 1. Canon. fen. 1. doctr. 4. cap. 2. ubi pinguedi-
nem inter frigidas partes collocat. Rationes autem sunt ista. I.
quia à calore dissolvitur. E. à frigore concreescit: juxta canonem
Aristotelicum lib. 4. meteor. c. 6. & 7. II. quia ubicunque
pinguedo, ibi & membrana, pars frigida. III. quia sexus fœ-
mineus, qui frigidior, obesior virili. IV. quia hyberno tempo-
re pinguiora omnia animalia, quàm æstivo. V. quia frigida com-
plexio, qualis phlegmatica, in utroq; sexu pinguior calidâ. VI. quia
qui otiosam & sedentariam vitam agunt, pinguiores ijs, qui in
exercitijs & laboribus assiduis versantur. At illi his sunt pingui-
res. VII. quia secundum Aristotelem lib. 2. part. an. 5. ani-
malia valdè pingua citiùs senescunt & intereunt, quàm alia.
Causa est ὀλιγαμία, & consequenter ὀλιγοδυσμασία. Tantum enim
caloris habent, quantum sanguinis. VIII. quia secundum ejus-
dem Philosophi sententiam eodem in loco præpingua animalia
steriliora sunt alijs: idq; eandem ob causam. Hæc sunt utriusque
partis argumenta. Quid nos defendamus, paucis eloquemur.
Arbitramur autem, pinguedinem considerari posse dupliciter: 1.
ratione materiæ: 2. ratione formæ. Ratione materia calida est:
quoniam ex oleosâ & aereâ sanguinis portione genita. Cujus ma-
teriei efficiens quoque calida existit. Oleosa enim & aerea illa
sanguini-

sanguinis pars optimè cocta est, & exquisitè elaborata. At co-
ctio & elaboratio caloris sunt opera. Ratione verò forma rursus
consideatur bifariam. 1. quâ inflammabilis, & ut sic loqua-
mur, quâ complexionata. 2. quâ corpus est concretum & coa-
gulatum. Quatenus inflammabilis, calida est; ut supra ex Gale-
no dictum. Quatenus complexionata, itidem talis est: quo-
niam oleosa & aerea. Quatenus verò corpus est concretum &
coagulatum, causam suæ concretionis & coagulationis efficientem
agnoscit remissum calorem, qui à Medicis, comparatè loquendo,
pro frigiditate habetur. Pinguedo enim solum membranis adhe-
ret: quia in ijs & remissus est calor, qui oleosam sanguinis par-
tem, per vasorum tunicas evaporantem & exsudantem, sinit coa-
gulari: & densitas, quæ vapores oleaginosos detinet, & quò mi-
nus ulterius penetrent ac permeent, impedit. Ex quibus quo-
modo Peripateticorum & Medicorum sententia concilia-
ri possit, liquet. Verissima enim Peripateticorum est, si ad ma-
teriam pinguedinis, hujusq; materiae efficientem & producentem
causam respicias: si item ad pinguedinis formam, quatenus nimi-
rum est complexionata, & quatenus inflammabilis, mentis aciem
convertas. Si deniq; per frigus non vehemens, aut actuale: sed
remissiolem duntaxat membranarum partium calorem in-
audias. Maxime quoque probabilis Medicorum est opinio, si
concretionis & coagulationis causam perpendas, & per frigus re-
missum, uti dictum, calorem intelligas. Quomodo verò utrius-
que sectæ argumenta accipienda sint, in disputationis actu
ostendemus.

I I.

An musculi abdominis obliqui externi rectè descenden-
tes statuantur? *Affirmativa placet Galeno l. 5. us. part. cap. 14.*
lib. 5. adm. anat. cap. 6. & lib. de diss. musc. cap. 26. Cujus
sententiam amplectuntur Avicenna lib. 1. Can. fen. 1. doct.
5. c. 22. & ex neotericis Vesalius, Valuerda, Columbus, Pic-
colhominus, Platerus, & alij. Ajunt enim, oriri eos à 7. costis
inferioribus & transversis processibus vertebrarum lumborum,
inq; summitatem ossis ilij ac pubis inseri. Verum negativa

arridet Hier. Fabricio ab Aquapendente l. de Respir. & ejus
 instr. c. 11. quem sequuntur Laurentius l. 1. anat. c. 22. & l. eo-
 dem quest. 9. & C. Bauhinus in Theatr. l. 1. c. 8. Volunt enim
 eos ascendere, non descendere: & oriri carnosos ab ossis ilij sum-
 mitate, nervosos ab osse pubis, & membranosos à membranâ, è li-
 gamentis vertebrarum lumborum enatâ, inq. 7. nonnunquam ve-
 rò in 8. costas inferiores implantari, ac cum Serrato majori, tho-
 racis musculo, serratim, pectinatimve, coire. Quorum senten-
 tia nobis videtur probabilior, sequentibus de causis: I. quia
 nervi in illos inseruntur, non quâ parte costas tangunt: sed quâ
 ossibus ilium & pubis sunt contigui. At secundum Galenum ibi
 musculorum est initium, ubi nervorum insertio: l. 7. us. part. c.
 14. II. quia muscoli implantantur in partem mobilem, cum
 motûs gratiâ adsint. Immobilia autem sunt ossa pubis & ilium:
 quomodo ergò illa movebunt? Flexiles contrâ & mobiles sunt co-
 stae: quâ igitur fronte basis horum musculorum instabilis statuitur:
 finis contrâ stabilis & firmus? III. quia muscoli obliqui inter-
 ni ab omnibus dicuntur ascendentes. Quæ ergò causa diversita-
 tis, quòd externi descendunt nomen mereantur: cum eadem
 utrorumq. sit structura ac figura, & magnitudine solum paulu-
 lum inter sese discrepent? IV. quia violentissima inserviunt
 expirationi: quæ sine thoracis contractione fieri non potest. At
 quomodo contrahere thoracem poterunt, si in illum minimè im-
 plantentur? Dices, absurdum esse, statuere muscoli principium
 tendinosum, finem carnosum. Ergò absurdum quoq. esse, pone-
 re principium horum musculorum circa ossa ilium & pubis, ubi
 tendinosi sunt: & finem circa costas, ubi carnosus. Respondemus, si
 hoc absurdum est, absurdum quoq. esse, obliquos internos, ~~obli-~~
~~quos externos~~, nec non & rectos statuere ascendentes: quia & illi
 infra sunt tendinei, supra verò carnei. Aut si hoc absurdum non
 est, neq. absurdum erit, dicere, obliquorum externorum initium
 tendinosum: finem carnosum esse.

I I I.

Vtrum muscoli abdominis pyramidales distincti sint
 muscoli à rectis? Galenus l. 5. us. part. c. 14. l. de diss. musc. c. 26.
 & alibi

& alibi, ubi de musculis abdominis agit, tantum 8. meminit: in quolibet scil. latere 4. Pyramidalium vero nullam omnino mentionem facit. Recentiores autem eos describunt. Sylvio dicuntur succenturiati; quasi majoribus opem ferentes: Laurentio triangulares, à figurâ: aliis pyramidales, itidem à figurâ: quibusdam Fallopiani, ab inventore: quamvis primus eos descripsisse Massa perhibeatur: sunt qui ἰντεριῶς appellent, quòδ ἰντερον, sumen occupent: vel ἐπιπυλαῖος, quia τῆν ἄνοιαν, pubi, obtenduntur. De hisce ergo musculis queritur, an distincti sint à rectis? Negantem tueri videntur Vesalius & Io. Guintherius Andernacus. Propterea illos superius rectorum musculorum principium vocant. Expresse vero negat Columbus l. 5. c. 22. vulgè carnosum duntaxat rectorum principium esse. Non esse autem musculos à rectis reverà distinctos, duabus rationibus planum facere conatur. I. quia musculi definitio illis applicari non potest. Inservirent enim alicujus partis motui: & vel erigerent penem: vel rectis musculis ferrent opem: vel vesicam comprimerent, & mictionem promoverent. At penem non erigunt: quia illi minimè adherent: sed ossi pubis superius sunt affixi. Et quia etiam in mulieribus observantur, vel frustra in ijs facti essent: quod dictu absurdum est: vel sanè pudendum muliebri moverent voluntario motu: quod itidem falsum: tum quia in illud non inseruntur: tam quia pudendum fœmineum voluntariè non erigitur. Neg. rectis musculis opem ferunt: quia hi adeò validi sunt, ut ope externâ non egeant. Neg. vesicam comprimunt: quia satis à reliquis 8. comprimuntur. II. quia non in omnibus reperitur. Carerent ergo usibus illorum, qui musculis ipsis destituti essent. Sed rectissime, nostro judicio, contra Columbum disputant Fallopius & Piccolomini, musculos pyramidales realiter à rectis distinguentes. I. quia aliorum musculorum more propriâ & peculiari sunt membranâ vestiti, adeòq; ab alijs musculis separati. II. quia fibra eorum cum rectorum non commiscuntur: imò planè ab ijs sunt distincta. Rectorum enim recta sunt: horum vero obliqua. III. quia non in rectos, sed in lineam albam, quæ ex syndrome tendinosa musculorum epigastrii partis oritur, desinunt. IV. quia princi-

pium

pium rectorum membranofum est: finis carnosus. Contra pyramidalium caput carneum est: finis membraneus. Columbi rationes sunt elumbes & plumbea. Nam primam quod attinet, fatemur ipsi, penis erectioni pyramidales non esse destinatos. Negamus autem, vesicam non comprimere, & urinæ excretionem non juvare. Cum enim versus principium sese contrahunt, breviantur, & crassiores duriorésq; evadunt. Itaq; fieri nequit, quin suppositam vesicam comprimant, & in eâ contentum lotium elidant atq; exprimant. Et licet hoc ipsum alij quoq; abdominis muscoli præstent: sic tamen in humano corpore comparatum est, ut altera pars alteri suppetias ferat: præsertim in actione singulis propè horis necessariâ. Dicere quoq; licet, vesicæ compressionem velle esse, quando scil. non magno conatu mingimus: vel validam, fortem atq; violentam; cum urinam reddimus impetuosè & quasi coactè. Priori deservire pyramidales: posteriori etiam reliquos, qui ad abdomen pertinent. Secundam quod spectat, dicimus, neq; ambos testiculos, neq; vasa omnia, neq; omnia ossa sesamoidea, neque costas omnes, neq; omnes glandulas in omnibus reperiri: inde tamen minimè concludi, partes, ob materiæ defectum, absentes, partes non esse. Imò tuo te gladio jugulas Columbe. Scribis enim lib. 5. anat. c. 33. te primum musculus interioremanus, quem alij palmarem & latitendinis nuncupant, in quibusdam furibus ac latronibus insignioribus non observâsse, licet tendo adfuisset, ortum trahens à ligamento brachialis interno: neq; tamen musculus illum ex albo musculorum eliminat. Cum dicis, carere usu musculorum istorum, qui musculis carent: oblitus videris providentiæ & sagacitatis naturæ: quæ defectus modo extraordinario supplere solet: ut non deficiat actio, quæ utilis & necessaria. Nam quando absunt pyramidales (quod tamen rarè admodum contingit,) obliquè ascendentes non ab appendice ossis ilij: sed inferius à ligamento valido, quod ab eadem appendice usq; ad ossa pubis decurrit, oriuntur: & tunc obliquè trahunt deorsum ea, quæ sunt propè pubem, etiam vesicam urinariam. Cum verò adsunt, obliquè ascendentes originem habent consuetam & ordinariam: altiorem scil. eamq; ab appendice dictâ.

IV. An

I V.

An muscoli abdominis obliqui externi ossa ilium obliquè sursum, versus cartilaginem ensiformem trahant? *Præstantissimus Anatomicus, Archang. Piccolhominus, l. 2. anat. lect. 8. de usu muscutorum abdominis sic statuit. Duplex, inquit, horum muscutorum usus est: proprius & communis. Proprius iterum duplex: unus, cum simul agunt: alter, cum quilibet agit seorsim, reliquis feriantibus. Ille est diversarum abdominis partium compressio: nimirum superiorum lateralium; quam præstant obliqui externi: inferiorum lateralium: quam faciunt obliqui interni: mediæ partis, ubi est linea alba & umbilicus: quam causantur recti: inter superiores & inferiores interjectarum: cuius authores sunt transversæ: deniq; vicinarum ossibus pubis: cui præsunt pyramidales, quando obliqui interni elatiorem originem habent: nimirum in summitate ossis ilium. Hic varius est pro varietate muscutorum. Nam obliqui externi coxas sursum trahunt, ductu obliquo, versus cartilaginem ensiformem. Obliqui interni pectus obliquè ad coxas ducunt. Transversæ abdomen ad latera trahunt. Recti pectus versus ossa pubis movent. Pyramidales leviter pubis partes & vesicam subjectam comprimunt. Communis itidem duplex: unus, cum unâ operantur omnes: alter, cum otiantur. Cum operantur & eodem tempore ad sua principia contrahuntur, in unam molitionem conspirant: nempe in æquabilem imi ventris compressionem: quam sequuntur usus cõmunes alij: velut ex l. 5. us. part. c. 14. & 15. l. 6. anat. adm. c. 14. & l. de diss. musc. c. 26. colligitur. 1. secum exturbatio, 2. fœtus in gravidis exclusio: 3. exufflatio: 4. vocis formatio: 5. violenta expiratio. Cum otiantur, partibus in imo ventre contentis, quæ nutritioni & generationi deserviunt, propugnaculo sunt, easq; continent, & calorem conservant, teste Galeno l. 5. us. part. c. 15. Hæc Piccolhominus de officio & usu muscutorum abdominis. Quæritur ergo, an obliqui externi ossa ilium obliquè sursum trahant necné? Negantem tuemur: 1. quia supra probatum, musculos hosce non descendere, neq; in ossa ilium implantari. Itaq; ea sursum*

B

sum

sum obliquo ductu trahere nequeunt. II. quia ossa hac immobili-
lia sunt. Arctissimè enim, & quidem per $\sigma\upsilon\gamma\chi\omicron\nu\delta\ \rho\omega\sigma\iota\nu$, cum osse
sacro & ossibus pubis sunt conglutinata. Sursum ergò moveri
non possunt.

V.

An muscoli abdominis recti orientur ab ultimarum
verarum costarum cartilaginibus, propè latera cartilaginis
ensiformis, & in ossa pubis inserantur? Hunc quidem ortum,
huncq; finem ijs assignat Galenus lib. 5. adm. anat. c. 6. l. 5. uf.
part. c. 14. l. de diff. musc. c. 26. l. 6. meth. med. c. 4. & l. 5. loc.
aff. c. 6. ejusq; sententiam sequuntur ex neotericis Mundinus,
Zerbius, Carpus, Curtius, & quidam alij. Sed perperam. I. quia
ossa pubis immobilia sunt. In illa ergò muscoli minimè desinunt.
II. quia Galenus docet, eos inservire motui thoracis. Itaq; in
thoracem, non in ossa pubis implantantur.

V. I.

Num in rectis hisce musculis tot muscoli statuendi,
quot $\alpha\pi\omicron\upsilon\epsilon\upsilon\gamma\omega\tau\epsilon\iota\varsigma$ in illis observantur? $\alpha\upsilon\tau\omicron\epsilon$ $\mu\epsilon\tau\alpha$ monstrat, utrūq;
rectum abdominis musculum ut plurimum tres, rarò quatuor ha-
bere nervosas & transversas intersectiones, tanquam quedam
internodia, roboris & firmitatis causà sibi concessas. Eas putant
nonnulli pluralitatem musculorum rectorum constituere: ita ut
quilibet rectus in tres, quatuorvè musculos dividi possit. Idq;
probant ex figurà fibrarum. Hæ enim non prorsus rectæ feruntur
sursum: sed ad intersectiones illas obliquantur. Arbitramur, hanc
rektorum multiplicationem curiosam nimis subtilémq; esse: mini-
mè tamen utilem, aut necessariam. Quòd autem quilibet eorum
unus tantum reverà sit musculus, sequentibus rationibus planum
facimus. I. quia unà tantum membranà est tectus. II. quia eas-
dem specie fibras habet: scil. rectas: tametsi hæ aliquantulum ma-
joris minorisq; ratione inter se differant: quæ tamen differentia
speciem non mutat. III. quia si plures essent muscoli, sequeretur,
musculum à musculo oriri, & in musculum inseri. Secundus enim
oriretur à primo: & desineret in tertium. At consequens videtur
contra

contraprinicipia anatomes. IV. quia si propter ἀπορροήσεως plu-
ralitas in musculis statuenda esset, utiq; & digastrici, qualis est
quidam maxilla inferioris, & ossis hyoidei, multiplicandi forent.
At ab anatomicis non multiplicantur. Cur ergo recti abdominis in
plures dispescendi, totq; concedendi, quot ἀπορροήσεως in illis obser-
vantur?

V I I.

Vtrum ἀρροήσεως vasorum sub rectis Epigastrij musculis
propterea à naturâ facta sit, ut possit esse consensus uteri cū
mammis, & abdominis cum naribus? Anatome docet, per in-
ternam rectorum musculorum faciem duarum venarum excur-
rere propagines: unam epigastricam, quæ vel ab iliaco descenden-
tis cavæ ramo, vel à crurali ortum ducit, & sursum sub rectis abit:
alteram mammariam, quæ à ramo ascendenti cavæ, quem sub-
clavium nuncupant, propagatur, & deorsum per internam ster-
ni superficiem musculūq; triangularem, fertur. Hæ vena in me-
dio rectorum, quod est circa umbilicum, osculis quibusdam coire
conspiciuntur; etiam ipso Galeno l. de dissect. ven. & art. c. 8.
attestante. Queritur ergo, quem in finem? Respondetur communi-
ter, ut συμπίεσις sit utero cum mammis. Maximam enim harum
partium νοσήσιον esse ex pluribus Hippocratis locis liquet. Subi-
tanea quippe mammarum in gravidis extenuatio signum est fu-
turi abortus: aphor. 37. 38. & 53. sect. 5. Lactis generatio in ijs, quæ
neg; gravida sunt, neg; puerpera, causa est, quod menses deficient:
aphor. 39. l. 5. Lactis copiosæ mammis effluxus fœtum imbecil-
lem attestatur: aph. 52. l. 5. Solida firmæq; mamma eundem benè
valere ostendunt: ibidem. Menstrua enormiter fluentia cucur-
bita magna mammis apposita sistit: aphor. 50. l. 5. Pallor papilla-
rum indicat uterum ægrotare: lib. 6. epid. l. 5. Lac à mammis ad
uterum quandoq; fluit, & excernitur: Hipp. l. de glandul. Nu-
tricibus refluit sanguis ad mammas: ac propterea ut plurimum
menstruis carent: Gal. l. de v. f. adv. Erasistratum c. 5. Men-
struis p. n. suppressis quedam statis periodis sanguinem per papillas
mammarum profuderunt. Id quod in duabus sese mulieribus vi-

disse asserit Lusitanus centur. 2. cur. 2. Laurentius quamplurimas vidit puerperas, quae magnam lactis copiam per uterum & vesicam excreverunt: l. 7. anat. quaest. 11. Quando foetus in utero moveri incipit, attolluntur mammae turgentq; papillae: Hipp. l. de nat. pueri. Hanc igitur harum partium κοινωβιαυ καλ αδυαδειαυ fieri volunt per epigastrica & mammaria vena sub rectis musculis αvasομωσιυ. Sed hallucinantur graviter. I. quia haec αvasομωσιυ non in omnibus observatur: & in quibus observatur, paucissimorum tantum ramulorum esse cernitur. II. quia non solum in mulieribus: sed etiam in viris deprehenditur. III. quia vasa haec minora levioraq; sunt, quam ut tantus consensus inter uterum & mammam esse queat. IV. quia mammaria dicta ne quidem mammam attingit, nisi forsitan capillari & fere insensibili ramulo: ut ob id Laurentius scribat, nescire se, qua de causa mammaria fuerit appellata. V. quia recurrens epigastrica ad uterum minimè spectat. Ad uterum enim propagines innumerae à ramo vena cave spermatico & hypogastrico distribuuntur. Verisimilius ergo est, per internas hasce, easq; insignes venas, συμπάδειαυ fieri mammarum & uteri, quam per externas illas rectorum musculorum, quae fere capillares. Vsum verò illis hunc assignamus, ut rectos musculos nutriant: cum in utroq; sexu reperiantur. Αvasομωσιυυ vero nullam putamus probabilem dari causam posse: tum quia paucae sunt admodum, & vix effatu dignae: tum quia non in omnibus conspiciuntur.

V I I I.

Cum muscoli abdominis & thoraci & imo ventri inserviant, quaeritur, utri parti inserviant magis, & cuius gratia potissimum facti sint? De hac questione diversa Anatomicorum sunt iudicia. Archang. Piccolhominus l. 2. anat. lect. 8. in fine scribit, eos magis inservire thoraci, quam abdomini, & potius propter illum, quam propter istud conditos esse: hac persuasus ratione: quod ministerio thoracis indefinenter, noctu scilicet, interdum, sint addicti: abdomini verò statis duntaxat temporibus subserviant: tum scilicet, cum faeces exturbanda. Sed ratio nostro

nostro quidem calculo, nulla est: quia tamen si libenter largiamur,
musclos istos etiam ad thoracis motum conferre; negamus ta-
men, conferre indefinenter. Ratio est: quoniam violentissima so-
lum expirationi inserviunt. Triplex enim respiratio est: libera,
cui praest diaphragma: violenta: quam praestant intercostales
musculi: & violentissima: ad quam efficiendam musculi supra
thoracem positi & octo abdominis conducunt. Atqui raro vio-
lentissime respiramus. Quomodo ergo musculi abdominis incef-
santer thoracem movent? Hieronymus Fabricius ab Aqua-
pendente lib. de Respir. & ejus instrum. cap. 11. distinctio-
nem adhibere videtur. Obliquos enim internos & externos, nec
non & rectos, primario dicatos credit thoraci: secundario abdo-
mini: & consequenter thoracicos potius ac respiratorios, quam
epigastricos appellandos esse putat. Causa est: quoniam in tho-
racem inseruntur, eumque principaliter movent. Oriuntur enim
in parte ventris ima. Itaque cum contrahuntur versus sua princi-
pia, flexiles thoracis costas necessario movent. Movent autem
contentas abdominis partes solum secundario, & quasi per acci-
dens. Dum enim contrahuntur, breviantur. Breviati vero
crassiores durioresque evadunt: hanc suam crassitiam ac duritiam, & in-
testina, & vesicam, & in gravidis etiam uterum comprimunt,
adeoque exturbationem facum, excretionem urinae, & expulsio-
nem foetus promovent: sed aliud per se & principaliter agendo.
Secus judicat de musculis transversalibus. Hos enim arbitratur
epigastricos primario: secundario vero thoracicos esse: potissi-
mumque ad egerendas faeces conducere: eo quod illa epigastrica parte
siti, quam magna coli, facum receptaculi, pars delitescit. Quare
cum secundum transversum fibrarum ductum sese contrahunt,
subjectum colon constringunt atque comprimunt, & faeces in illo
contentas extrudunt. Nos receptam Galeni & plerorumque
Anatomicorum opinionem sequimur, & musculos istos
propter imum ventrem: deinde propter thoracem crea-
tos statuimus. Solet enim natura, inquit Aristoteles lib. 2. part.
an. cap. 16. saepe unius partis ministerium ad plura adhibere
officia.

officia. Ratio verò, quæ nos movet, sic ut statuamus, est: quia thorax suis jam proprijs musculis abunde est instructus: septo scil. transverso, 44. musculis intercostalibus, & 12. qui peculiariter thoracorum nomen sibi vendicant. Itaq; si etiam abdominis musculi thoraci assignarentur, abdomen nullos haberet proprios: cum tamen motus & compressio in eo summè sit necessaria: idq; non in unâ tantum, sed varijs partibus: supernâ scil. & infernâ, anticâ & posticâ, mediâ & laterali: & secundum rectum, & secundum obliquum, & secundum transversum ductum: sicq; sit humano in corpore comparatum, ut actioni summopere utili ac necessaria, & quæ sæpius in die obiri debet, propria & peculiaris organa minimè sint negata. Quod dicitur, musculos obliquos & rectos in thoracem implantatos esse, ac propterea per se ac principaliter ad eum pertinere: respondemus, etiam transversos in illum esse insertos: & tamen πῶτος non ad thoracem, sed ad abdomen referri. Imò in eum inseri necessariò debuerunt, ut non infra solum, sed & supra basin haberent firmam ac stabilem, partè que in imo ventre conditas comprimerent. Huc accedit & alia ratio, quæ musculos istos abdominis proprios esse persuadet: quoniam thorax illis simpliciter & absolutè opus non habet. Potest enim liberè, violenter & violentissimè musculis sibi proprijs moveri. Imus verò venter eorum carere ministerio nullo modo potest. Necessaria quippe in eo intestinorum, vesica, & uteri est compressio. At hæc sine musculorum ope præstari nequit. Sed & tertia in promptu est, quâ idem probatur. Nam si concedis, pyramidales & transversos primariò spectare ad abdomen: cur quæso hoc ipsum negas de obliquis & rectis: cum abdominis compressio non tantum in lateribus & pube: sed ubiq; necessario requiratur?

I X.

An usus ille probandus, qui vasis umbilicalibus in hominibus jam in lucem editis assignatur? Placitum est Physicorum & Medicorum, 4. esse vasa umbilicalia: venam unam: arterias duas: vrachum unum. Venam embryonis esse nutriculam.

Ejus

Ejus enim propagines cum osculis venarum uterinarum coire, inde allicere sanguinem, allectumque refundere in venam portam, cujus est soboles. Arterias prodire à ramis iliaticis arterie magna, quæ Aristoteli aorta, earumque beneficio factum respirare, aut potius transpirare. Vrachum denique à vesicæ fundo enasci, & canaliculum esse urinæ ad amniū deducenda dicatum. At cum homo editus in lucem non amplius per umbilicum nutriatur, vivat, & urinam reddat: ait vulgus Anatomicorum, vasa hæc, tanquam emerita & vieta, in ligamenta degenerare: ne prorsus in corpore inutilia sint & supervacanea. Et venam quidem umbilicalem fieri ligamentum hepatis: ne decidens deorsum trahat diaphragma. Duas verò arterias in ligamenta lateralia abire vesicæ. Denique vrachum suspensorium evadere ejusdem vesicæ: quo peritoneo adnectatur sustineaturque: ne, cum est urinâ distenta, fundum in cervicem devolvatur, eamque comprimat, & urinæ exitum impediatur. Verum, ut liberè animi sensa explicemus, usus venæ umbilicalis in adultis vanus est & fictus. Qui enim vas exiguum, & in multis propè umbilicum penè oblitteratum, tanta molis & ponderis viscus, quanti hepar est, firmiter ligare, & ligare ad peritoneum, membranam prætenuem atque subtilem, valet? Qui eadem vena umbilicalis ligando hepar ad peritoneum cavere potest, quò minus hepar decidat, & deorsum diaphragma trahat, cum, quâ parte alligare id dicitur, longè eò sit inferior, & ex ejus fissurâ inter geminam peritonei tunicam ad medium abdominis descendat? Sanè si ligamentum ejus esset, potius officium alligandi hepar ad partem inferiorem, ne sursum tendens diaphragma premat, quàm prohibendi, ne deorsum cadat, affingendum ei foret. Sed & falsus videtur arteriarum umbilicalium usus. Hæ enim vesicam nō attingunt. Quomodo ergò lateralia ejus sunt ligamenta? Præterea vesicæ validis satis ligamentis, membranis scilicet à peritoneo communicatis, vicinis partibus firmissimè annectitur: posterius quidem in viris intestino recto: in feminis verò utero: antè in osibus pubis: ad levam denique atque dextram osibus coxarum, sive ilium. Quid igitur opus, fingere nova, & talia qui-

quidem, quæ prope eam partem, cui alligare vesicam debent, ita attenuata sunt, ut in nihilum ferè redacta videantur? Minimè verè omnium vesicæ ligamentum urachus dici potest. Est enim tenuissimus funiculus, filū representans, qui facilimè rumpitur. Quomodo ergò suspendere corpus grande & urinā repletum valet? Metus certè, ne fundum vesicæ in collum ejus delabatur, idq; coarctando exitum urina præcludat, supervacaneus est: quia ita undiquaq; alligata est, ut decidere nequeat. Nullius quoq; momenti illa est ratio, quâ dicebatur, inutilia & supervacanea vasa fore umbilicalia, nî officium ligamentorum ipsis tribuatur. Non inutile est & superfluum, quod suo munere functum: neq; frustrà conditum, quod nunc quidem quiescit & feriatur: olim verò usum præstitit salutarem & necessarium.

Atq; hæc causa est, quòd quatuor hæc vasa ad factum spectare: non adultis servire dicuntur.

F I N I S.

01 A 6570

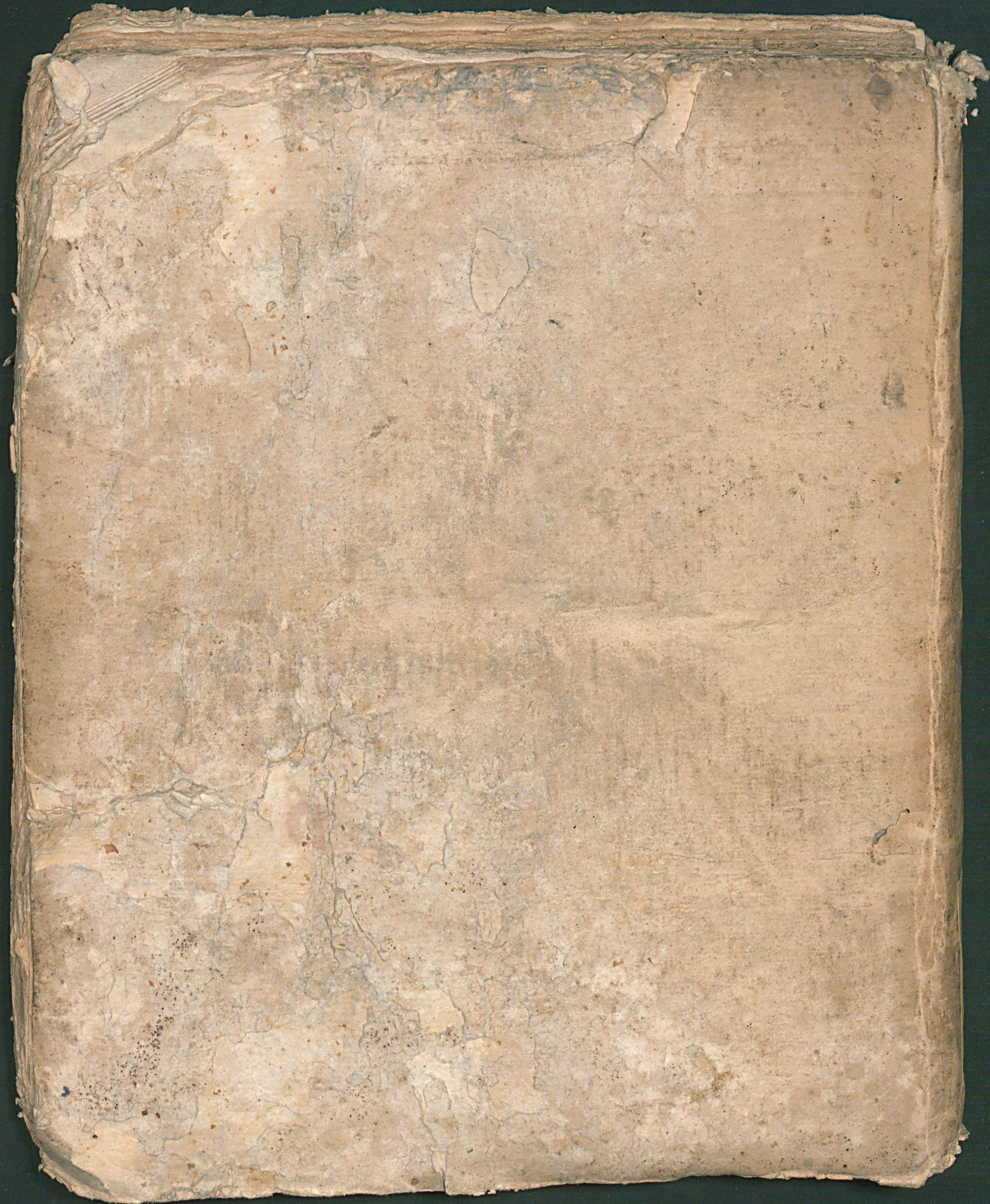
ULB Halle 3
002 937 867

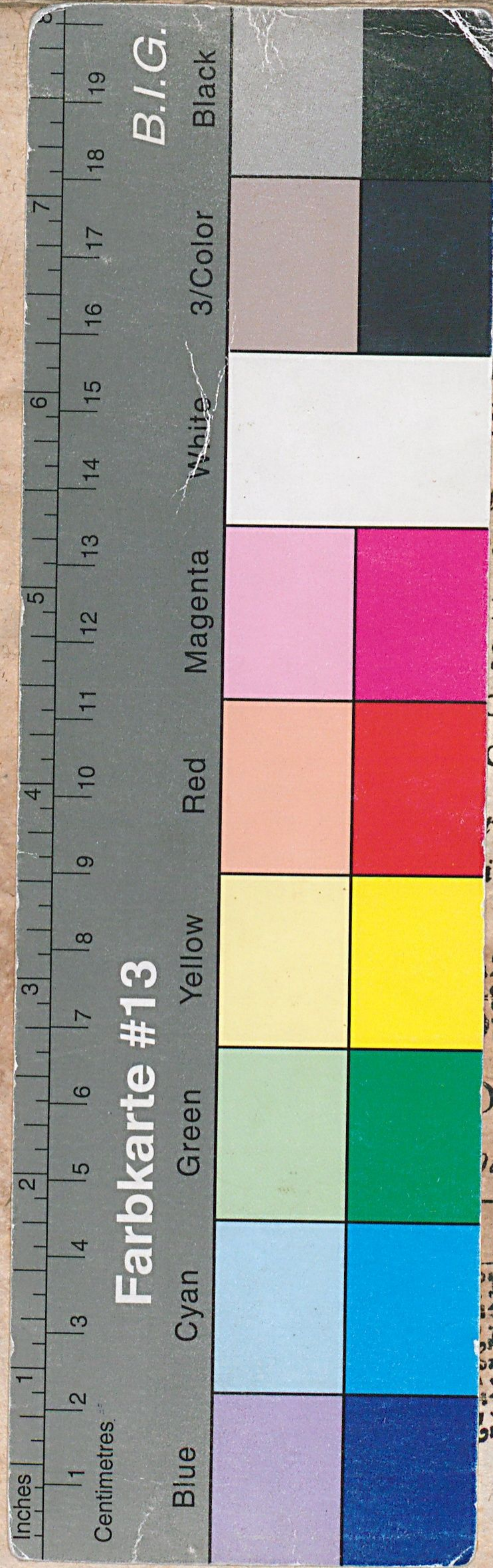

12

1017

ATIO
 I C A
 SEXTA:
ensium Aca-
osita:
 DE
 SEBIZIO
 ore ac Pro-
 dico:
 in/ RODE-
 S S O.
 DRATI,
annes Andrea.
 XXIV.

